ଦ୍ରୋଣଙ୍କୁ କୁମ୍ଭୀର ମୁଖରୁ ଅର୍ଜୁନଙ୍କ ରକ୍ଷା
ବାହୁଡିଲେ ଦ୍ରୋଣ ଶିଷ୍ୟଗଣନ୍ତ ସମେତେ
ଗଙ୍ଗାକଇ ଗଲେ ଆହର୍ଣ୍ଣିକ ନିମନ୍ତେ । ୧ ।
ଅର୍ଜୁନ ରାଇ ଆଗ୍ୟାଂ ଅବଧାରି
ତୁ ସେ ଯାଅନି ବାବୁ ଆମ୍ଭର ନିଜ ପୁରୀ । ୨ ।
ତିଳ ଖଣ୍ଡିୟେ ଆଣ ବାବୁ ମଥାରେ ଲଗାଇବାକୁ
ସେ ତିଳ ତଳେ ନ ଥୋଇବୁ ବାବୁ ମୋହୋର ଶପତ ତୁକୁ । ୩ ।
ଗୁରୁ ଆଗ୍ୟାଂ ଶିରେ ନିବେଶି ଅର୍ଜୁନ ଚଳି ଯାଇ
ଗୁପତେ ଦ୍ରିଯୋଧନକୁ ପାଶକଇ ରାଇ । ୪ ।
ମନଭେଦୀ ବିଦ୍ୟା ଯେ କହିଲେ ଗୁରୁ ଦ୍ରୋଣେ
ନାରାଜ ପୂରୋଇ ଦ୍ରିଯୋଧନ ହୋଇଲା ଠାଣମାଣେ । ୫ ।
ମନ୍ତ୍ର ସୁମରି ବିନ୍ଧିଲା ସୁତ୍ରେ ଶର
ନାରାଜ ନ କ୍ଷେପିଲା ଯାଇ ପତ୍ରଙ୍କ ଉପର । ୬ ।
ଛାଡ ଛାଡ ବୋଲି ଗୁରୁ ଆପଣେ ଧନୁ ଧରି
ମନ୍ତ୍ର ଆବାହନେ ନାରାଜ ସନ୍ଧାନ କରି । ୭ ।
ସେ ନାରାଜ ଯାଇ ପଡିଲା ପତ୍ରଙ୍କ ଉପରେ
ଦେଖି ରହି ପତ୍ରମାନେ ପଡିଲେ ଭୂମିରେ । ୮ ।
ତହୁଂଣ ଦ୍ରୋଣେ ଯେ ବେଗେ ଚଳି ଗଲେ
ଶିଷ୍ୟମାନନ୍ତ ଘେନି ନଦୀ କୂଳରେ ରହିଲେ । ୯ ।
ଅର୍ଜୁନ ଗଲା ଯେ ଗୁରୁଙ୍କ ମନ୍ଦିରେ
ତିଳ ଖୋରି ଘେନି ସେ ଆସଇ ବେଗେ ଖରେ । ୧୦ ।
ଦେଖିଲା ବଟବୃକ୍ଷ ସେ ପତ୍ର ନାହିଂ କିଛି
ହୃଦଗତେ ବିଚାରି ଜାଣିଲା ସର୍ବସାଚୀ । ୧୧ ।
ୟେଥିର ନିମନ୍ତେ ଗୁରୁ ପେଷିଲେକ ମୁକୁ
ଗୁପତେ ମନ୍ତ୍ର ୟେହା କହିଲେ ଦ୍ରିଯୋଧନକୁ । ୧୨ ।
ହୃଦଗତେ ବିସରିଲା ବୀର ଫାଲଗୁନି
ପଞ୍ଚ ନାରାଜ ବିନ୍ଧିଲା ମହାମନ୍ତ୍ର ଘେନି । ୧୩ ।
ତିଳ ଖୋରି ଗୋଟି ଥୋଇଲା ସେ ନାରାଜ ଉପରେ
ଗୁରୁଙ୍କର ବଚନ ଯେ ନିବେଶିତ ଶିରେ । ୧୪ ।
ଧନୁରେ ଶସ୍ତ୍ର ଦେଇ ଠିଆ ଠାଣି ହୋଇଲା
ନାରାଜମାନ ପେଷି ସେ ବେଣ୍ଟମାନ ଛିନାଇଲା । ୧୫ ।
ତହୁଂ ତିଳ ଖୋରି ଘେନି ଗମଇ ଅତି ବେଗେ
ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲା ଯାଇ ଗୁରୁଙ୍କର ଆଗେ । ୧୬ ।
ଦେଖିଣ ସନ୍ତୋଷ ହୋଇଲେ ତପୋବନ୍ତେ
ସେ ତିଳ ଗୁରୁ ଲଗାଇଲେ ନିଜ ମାଥେ । ୧୭ ।
ଗଙ୍ଗାଜଳେ ଗୁରୁ ପଶିଲେ ଅବଗାହି
ଜଳପ୍ରଭା ଥିଲା ସେ ଧଇଲା ନିଠାଇ । ୧୮ ।
ଯଦ୍ୟପି ଆପଣେ ତ ବିନାଶି ପାରଇ
ଶିଷ୍ୟନ୍ତ ହାକ ଦିଲେ ଅତି ଆକୁଳ ହୋଇ । ୧୯ ।
ସମସ୍ତେ ପଳାଇ ଯାଇ କୂଳରେ ଉଠିଲେ
ଅର୍ଜୁନ ରହିଲା ୟେକା ଗୁରୁଙ୍କର ତୁଲେ । ୨୦ ।
ଧନୁରେଣ ନାରାଜ ସେ ପୂରୋଇ ଛାଡିଲା
ପ୍ରାଣ ବିସର୍ଜିଣ ଜଳପ୍ରଭା ହିଂ ପଡିଲା । ୨୧ ।
ଦ୍ରୋଣଙ୍କର ଅଙ୍ଗେ ନୋହିଲାକ ଆଘାତ
କୁମ୍ଭୀର ମାତ୍ରକ ସେ ହୋଇଲାକ ହାତ । ୨୨-୩୭୭୪ ।

----

୧୩ ।୨ ପଞ୍ଚ ନାରାଜ କୁରୁଳି ହୋଇଲା ମେଦିନୀ ।

****